

— Поне нѣкоя катеричка да бѣхмѣ видѣли. Катеричкитѣ нѣматъ работа, цѣль день скачатъ по клонитѣ, — казалъ Влади.

И, ето, на ближното дърво тѣ съгледали една малка, хубава катеричка.

— Мила катеричке, ела при насъ, ела да ни поскачашъ! — извикалъ Митко.

— Ахъ, не мога, нѣмамъ врѣме! Азъ трѣбва да събера орѣхи за прѣзъ зимата! — отговорила катеричката.

Най-сетнѣ дѣцата съгледали наблизу едно малко поточе, което весело шуртѣло и пѣло.

— Ето съ него ще си поиграемъ, — извикалъ весело Генко.

А поточето имъ запѣло:

— Не момченца! Нѣмамъ врѣме за игра. Азъ трѣбва да работя, да бързамъ; азъ напоявамъ полета и ливади; угасвамъ жаждата на хора и животни, а като се съберемъ заедно повече дру-